

L'ECLÈCTICA

ÀNGELS MORENO
Cita a la matinada

PREMI
VAE
DE NARRATIVA
BANCAIXA

No sé com vaig arribar a la porta d'urgències de l'hospital La Fe. Sols recorde, com en un somni, les cares de la gent distorsionades i l'eco de les veus ressonant-me a les orelles pertorbades per la febre. Devia caminar fent ziga-zaga, a penes podia mantenir-me en peus i crec que la gent pensava que estava borratxo. Tanmateix, vaig poder arribar al taulell d'admissió pels meus propis mitjans, tot i que eren ben precaris. Recorde vagament la imatge d'una dona gran que es feia enrere al meu pas amb expressió de fàstic. Era divendres i la sala estava atapeïda de gent i de carros de rodes buits en l'espera d'usuaris, com una mena de magatzem instal·lat a la mateixa porta del servei d'urgències.

L'administrativa em va preguntar què em passava i li vaig contestar amb una vomitada biliosa i pudent que no vaig ser capaç de reprimir, un flux amarg que em devia eixir del més profund de les entranyes. Vaig sentir que se m'afluixaven les cames. Dos zeladors m'assegueren en un carro i em portaren a un lloc situat entre cortines on crec recordar que m'esperava un llit amb rodes que seria tot el meu món durant els dies que vaig restar reclòs a l'hospital.

M'explorà una doctora jove, també d'això tinc un record difús, o potser no fou més que un deliri. Em tragueren sang i em van posar un degotador. Crec que vaig passar moltes hores allà, en un estat de semiinconsciència que no em permetia distingir la realitat d'aquell entreson farcit de mals somnis. Passat un temps que no puc determinar, la doctora va tornar

i va ordenar el meu ingrés. O potser també ho vaig somniar. Mai no m'havia sentit tan malament.

No sé quant de temps degué passar fins que el xauxinar de les rodes del llit, el vertigen del moviment i la dringadissa dels degotadors em feren entendre que em traslladaven de lloc. Entràrem i eixírem d'un ascensor, travessàrem un corredor inacabable, desert i silenciós i aterràrem a l'habitació 518, situada a la cinquena planta del pavelló central de l'hospital La Fe. Aquesta dada última la vaig constatar bastant després. El zelador va encendre tots els llums sense cap consideració a l'altre malalt que ja hi era i al qual tindria per company els dies que vaig restar allà. El seu era el llit B i el meu l'A i, segons es veia, els dos estàvem sols.

La nit va ser eterna. Havia deixat de vomitar però continuava patint aquella terrible angúnia i un mal de cap insuportable. Els polsos em bategaven, els calfreds agitaven contínuament el llit i els malsons no em deixaven descansar ni un segon. Malsons esveradors, farcits de monstres disfressats de bomber que em perseguien amb unes mànegues enormes que vomitaven dolls de foc. Somnis que em feien saltar del llit amb el cor trontollant i, a cada salt, em despertava per a tornar a caure en el sopor i recomençar el cicle. En una ocasió crec que vaig cridar. Tinc memòria del meu propi crit esgarrat enmig del silenci de la nit. El meu company d'habitació va encendre el llum, em va mirar amb ulls d'òliba i va avisar la infermera. Jo també el vaig mirar a ell a penes un segon. Em va semblar un monstre de cap deforme i vaig tancar els ulls espantat. Després de no sé quant de temps vaig tornar a obrir-los i vaig comprovar que el monstre havia desaparegut i que al llit restava un home vell i prim amb el cap embenat,

connectat a una llàntia de vidre bellugadissa que penjava del sostre. Tanmateix, en fer-se de dia i recobrar un poc la consciència, em vaig adonar que el meu company d'habitació era un jove, probablement de la meua edat, molt prim, que es cobria el cap amb un mocador blanc nuat a l'estil pirata. Que tenia engegat un degotador suspès de la perxa del sostre que, això sí, es bellugava subtilment.

Amb els primers rajos de llum vaig poder lligar un poc de son tranquil. Els medicaments que m'entraven a gotes per les venes començaven a fer-me efecte, sentia el pes de les parpelles i la dolçor de la letargia on anava enfonsant-me a poc a poc. Era una sensació plàcida, tan plàcida que la vaig confondre amb els preludis de la mort. I a ella em vaig lliurar, amb plaer, fins i tot.

Però va durar poc la dolça sensació. Exactament fins que l'auxiliar d'infermeria, un home brusc i malcarat, va irrompre en l'estança i em va sacsejar el muscle al mateix temps que em donava el termòmetre i m'ordenava posar-me'l sota l'axil·la. Desvalgut i arrossegant els tubs de plàstic, vaig allargar el braç i vaig agafar la vareta de vidre i mercuri que s'esborrava per moments a la meua visió. I tan bon punt el vaig tenir entre els dits vaig tornar a sucumbir a la son. Fins que una nova sacsejada del sanitari em va despertar. Buscava el termòmetre entre els llençols i em reprotxava la negligència d'haver-lo perdut. El tracte d'aquell auxiliar casava perfectament amb els arguments dels meus malsons d'aquella nit. O en formaven part? No podria assegurar-ho. Els antitèrmics no em feien efecte. No sé quant de temps va passar fins que van entrar les dones de la neteja. Dubtaven a canviar-me els llençols. No tenia idea del temps que separava unes accions

de les altres. Em preguntaren quan havia ingressat, però jo no era capaç de contestar. Aleshores el meu veí va dir que m'havien portat a la mitjanit, que em deixaren descansar. Li ho vaig agrair interiorment, l'única manera que tenia de fer-ho.

La sensació que algú m'observava em féu obrir els ulls sobresaltat. Als peus del llit hi havia un home desconegut de rostre bondadós i ulleres redones de carei, que em mirava somrient. Com et va?, em preguntà, però no vaig poder contestar-li ni tornar-li el somriure. En aquells moments entraren la safata del desdèjuni al meu company i l'home va anar a disposar-li la tauleta. Vaig tancar els ulls de bell nou i el meu cap va tornar a omplir-se de figuracions. Les imatges deformades de Rafa i Raül, amb els ulls ensangonats i la mirada fixa i espantada, m'aterrien. Vaig tractar d'incorporar-me i l'home que guardava el meu company va córrer a impedir-ho. Vés a espai, xicon, que portes degotador, féu subjectant-me el braç. Necessites alguna cosa? Vaig negar amb el cap, recordant on era, però no per què estava allí. Vaig tornar a tancar els ulls. Aleshores em vingué al cap el diagnòstic que m'havia fet un amic metge pel carrer, quan acudia a la darrera prova de l'oposició. El meu aspecte l'havia alarmat. Li vaig explicar el que em passava i per què no podia quedar-me al llit. A primera vista em va diagnosticar una gastroenteritis vírica. Dieta absoluta, em va dir, i pren líquids, bona cosa de líquids, i si tampoc els toleres, tracta almenys d'ingerir sèrum fisiològic, no fóra cas que et deshidrates.

—Tens febre, eh? —féu posant-me dos dits sobre el pols—, pren-te algun antitèrmic, paracetamol, i reposa, sobretot reposa. Vinga, vés-te'n a casa, estàs fet una merda. Hi ha coses més importants que una oposició. La salut, per exemple.

El meu amic no sabia el que deia. Però almenys, una de les seues recomanacions la vaig complir al peu de la lletra: guardar dieta absoluta. No em quedava més remei perquè el meu estómac era incapaç d'admetre res i la meua boca es convertia en un sortidor d'aigües pudents si intentava empassar-me alguna cosa que no fóra sèrums i begudes isotòniques. Es tractava de poder culminar anys de treball i d'esforços. No anava a rendir-me ara, quan tot just començava a albirar el final del túnel, per culpa d'una gastroenteritis, per molt vírica que fóra. La mateixa que, al remat, em va portar a aquell llit d'hospital.

Sentia ganes d'orinar però els degotadors m'impedien alçar-me. Vaig buscar el timbre amb la mà lliure i l'home de les ulleretes va acudir a ajudar-me. No sé quina hora devia ser, però sentia que l'hospital havia recuperat l'activitat quotidiana. Em va donar la botella i va esperar que acabara la micció per a retirar-me-la i donar-me un poc de conversa. Hauria preferit que em deixara tranquil. Em preguntà què em passava i jo, més amb el gest que amb la paraula, li vaig dir que estava malalt de la panxa, fent-li entendre que no estava per a converses. En algun moment li vaig sentir dir que el seu fill patia un còlic nefrític, o tal vegada també ho vaig somniar.

—Estàs sol?

Un calfred em va recórrer el cos de dalt a baix. M'havia endormiscat i la pregunta em féu estremir. Vaig obrir els ulls espantat. Era evident que no havia de témer res d'aquell home de rostre bondadós que esperava somrient la meua resposta. Vaig comprendre que l'intent de conversa de feia uns moments continuava encara. Mentre jo estiga ací, digué, no és menester que crides la infermera per a aquestes coses, demana-m'ho a mi. Li vaig donar les gràcies i vaig tancar els

ulls de nou. L'home es va retirar discretament. Però aquella pregunta, tan innocent, em va retornar una onada de records. Estàs sol?, repetia el meu cervell, com un eco. I fou en la solitud d'aquell llit d'hospital que vaig sentir, per primera vegada, el desig de revenja. Vaig ordir una trama perversa, un pla retorçut fins a extrems inconcebibles que culminava en un esclat espectacular que pretenia curullar totes les meues ànsies de venjança.

Tot havia començat molts anys enrere. O, millor dit, la dèria em venia des que era un xiquet. Com tantes altres criatures, vaig créixer amb el deliri de ser bomber. El meu somni era vestir-me amb l'uniforme i el casc i recórrer els carrers del meu poble a toc de sirena, muntat en un d'aquells superbs vehicles de color roig proveït d'autobomba, autoescaleta, braç articulat i tota la tecnologia avançada. I fer sonar la sirena. Sobretot, anhelava fer sonar la sirena. Sí, jo era un d'ells, un dels nanos que somniava ser bomber.

Però, al contrari del que passa a la majoria, la meua mania no es va dissoldre amb el pas del temps. Jo continuava volent ser bomber en la pubertat, en l'adolescència i en l'edat adulta i ben prompte vaig iniciar-me en la preparació física, psíquica i del coneixement, amb el propòsit de fer realitat, al més aviat possible, l'objectiu cabdal de la meua vida. Aleshores jo no podia sospitar, ni de bon tros, on anava a conduir-me aquella mena de bogeria dilatada en el temps.

Conscient de l'alt grau de preparació necessària per a aprovar una oposició com aquella, em vaig lliurar ben enjorn a la pràctica de diverses modalitats de l'esport, matèria de gran importància per a la professió i per a la qual, per què negar-ho, hi estic especialment dotat. També vaig proveir-me de manuals de bomber de diverses procedències, així com de fotocòpies de temaris i apunts que aconseguia d'ací i d'allà amb moltes dificultats i a un cost molt elevat, tot i no ser els de l'última fornada. Perquè l'obtenció dels temaris,

que per lògica haurien d'estar a l'abast dels opositors o ser facilitats automàticament per les administracions públiques convocants, és una de les dificultats inicials amb què es topen els aspirants al cos de bombers, com crec que també passa en algunes altres oposicions. Aquesta és la primera de les trampes descarades que es gasten les mafietes sindicals, polítiques i administratives, en perfecta connivència. És molt difícil, quasi impossible, obtenir els temaris actualitzats, fins i tot els obsolets, i no hi ha raó que justifique aquesta dificultat generalitzada. Tothom nega saber on s'adquireixen i en quin niu s'amaga aquesta mena de tresor inabastable. Hi ha tota una trama construïda a l'entorn de l'obtenció dels temaris. És inexplicable, però sembla que només hi tenen accés els privilegiats, i de manera clandestina. I encara més sorprenent és que ningú no gose denunciar-ho.

La meua preparació era lliure, és a dir, no assistia a acadèmies i tenia ben poc assessorament professional ja que la meua economia no s'ho podia permetre. Però sempre me les apanyava per a estar al dia amb relació al tema que tant m'interessava. Estudiar i preparar-me per a ser bomber era tot l'objectiu de la meua vida.

Bé, també festejava, des de l'adolescència, amb una xica del poble, Marieta. Érem veïns i per raó de l'ordre alfabètic (ella és Piera i jo Pons), també companys de pupitre des de la primària. El nostre era un compromís tàcit, sense promeses ni consignes, en el qual jo resultava sempre el més beneficiat. Jo anava i tornava, feia i desfeia. I ella, una criatura angelical, ingènua i una mica bleda, esperava mentre veia passar el temps des del reduït mirador de la seua casa que menava a l'horta.

Per qüestions pràctiques, relacionades amb la preparació de les oposicions, em vaig decidir d'anar a viure a València. Passava allà la setmana i tornava a casa divendres a la nit. Però, a poc a poc, vaig anar restringint els viatges al poble i aquell festeig de joventut prompte va quedar definitivament estancat.

Fins que un dia, no sé quina circumstància o quin miracle va fer obrir els ulls a Marieta. S'adonà de sobte que aquella relació nostra no tenia ni cap ni peus i que la vida continuava més enllà del poble i de les meues absències. Se n'anà a Gandia i es va matricular en una acadèmia de perruqueria i estètica. Es va fer extensions als cabells, es va posar un pírcing al llavi i un altre al melic i es va enrotllar amb un roquer tardà, un xicot divertit i generós que ben prompte li va fer oblidar els mals tràngols de la nostra relació.

El cas és que Marieta em va deixar plantat de la nit al dia i sense una sola paraula d'explicació. Tot just el que m'havia acabat guanyant a pols tot aquell temps. La novetat, per inesperada, em va desconcertar al principi i em va doldre després. Però el disgust no em durà massa, a dir veritat.

Per fi arribà el dia de provar la consistència dels meus coneixements. El Consorci Provincial de Bombers de València, que depén de la Diputació, convocà oposicions. Era la primera oportunitat que se m'oferia de mostrar els coneixements que havia adquirit amb l'estudi i l'entrenament i de posar a prova l'efectivitat del meu esforç. Era conscient de l'alt grau de formació que es requeria per a la professió de bomber i de la dificultat dels exàmens, però vaig voler intentar-ho. Coneixeria de primera mà el sistema i els entrellats de les proves amb vista a properes convocatòries. És a dir, em presentava a l'oposició sense massa esperances, malgrat tota la preparació que ja acumulava a l'esquena.

Així, l'alegria fou immensa en superar la primera fase: les proves físiques. Es tracta d'unes proves eliminatòries i molt dures que es realitzen a la vista de tothom, de manera que els resultats, al contrari del que passa en les cinc fases restants, són públicament constatables. Mentre esperava el meu torn d'intervenció vaig comprovar que alguns companys no superaven certs exercicis, la qual cosa els deixava automàticament fora de l'oposició. En aquesta primera fase sempre s'elimina un gran nombre d'aspirants. Per sort, aquest no va ser el meu cas, i aquell primer triomf em féu sentir orgullós de la tasca realitzada en solitari i em va encoratjar a continuar endavant.

Un parell de mesos després, en presentar-me a la segona prova, el psicotècnic, una altra de les més temudes, em vaig

topar amb una situació que em va deixar perplex. Alguns dels xicotets que no havien superat la fase anterior participaven en el segon examen. Vaig comentar-ho amb uns companys, convençut que feia un gran descobriment, que tal vegada es tractava d'un error que misteriosament ningú no havia detectat. I la meua sorpresa va anar en augment quan em digueren que aquella *irregularitat* era una pràctica habitual en aquestes oposicions, i que encara en veuria de més grosses.

—No et calfes el cap —em digué un col·lega, sarcàstic—, aquestes coses passen. Fes com qui no veu, ja saps.

No, jo no sabia res d'això ni mai m'hauria pogut imaginar. Pensava que les oposicions eren proves molt serioses, on els aspirants es jugaven el seu futur professional i els esforços de molt de temps de preparació. Que la pulcritud i la serietat dels jurats havien d'estar fora de tot dubte. No ho podia entendre, i encara menys en comprovar que la gent ho lamentava i ho criticava, però sense la menor intenció de denunciar-ho. Tanmateix, la meua preocupació davant l'examen que estava a punt de realitzar, els meus intents de concentrar-me en ell i només que en ell, prompte em feren adoptar la mateixa actitud que els meus companys i vaig deixar de banda aquell afer que tant m'havia desconcertat.

Per al meu goig, vaig superar també aquella prova. I, successivament, la resta de les fases. Les coses em rodaven millor del que mai m'hauria pogut imaginar. Fins que arribà l'últim examen, el valencià. La matèria era de les més senzilles per a mi, l'havia estudiada a fons i la tenia ben segura. De fet, en acabar vaig tenir la sensació d'haver realitzat un examen pràcticament perfecte. L'alegria em desbordava en

imaginar-me ja posseïdor de la plaça de bomber, el meu somni fet realitat.

Esperàvem la publicació de les llistes d'aprovat que sempre es demorava durant setmanes. Els aspirants anàvem tot-hora a la Diputació per tal de verificar si havien eixit, però les llistes es retardaven i la gent es desesperava. Aquella demora tan perllongada semblava un joc malèvol de l'Administració, si es tenia en compte que el sistema codificat i el lector òptic, incorporats als fulls de cada examen, possibilitaven d'enllestir l'escrutini en tan sols unes hores. Però en aquella època jo era un ingenu, incapaç de malpensar. Ara sé ben bé quina era la tàctica i les raons d'aquell retard premeditat.

Finalment van eixir les llistes, però el meu nom no hi figurava. I vaig sentir com s'enfonsava el castell que m'havia construït il·lusament durant aquell temps d'èxits i bones ratxes.

Convençut que es tractava d'un error, em vaig presentar a la Diputació per demanar la revisió de l'examen. I això estava a punt de fer quan un dels companys, que també havia estat eliminat, em va detenir en l'intent. Deixa-ho estar, em va dir en to confidencial, si reclames t'hauràs d'oblidar de ser bomber mai de la vida. Ací acabarà tot. Em va semblar sincer però fatalista, no el podia creure. Jo sols volia fer valdre els meus drets. Quin problema hi havia a voler comprovar el que havia fet de malament a l'examen? Per què una pretensió tan legítima m'havia de costar tan cara? Però ell insistia que ho deixara córrer, que li fera cas, pel meu bé.

—Jo també he fet un bon examen, n'estic segur. Ens han eliminat perquè tocava eliminar-nos. No li pegues més voltes.

Al remat, no sé molt bé per què, em vaig refiar d'ell i vaig claudicar per por que tinguera raó.

A partir d'aquell moment, tractant de superar el desgany, vaig fer creu i ratlla i em vaig lliurar, encara amb més fervor, a preparar-me per a la propera oportunitat. Havia estat a punt d'aconseguir-ho i estava segur que a la pròxima no hi fallaria.

Com n'estava, d'equivocat!

Amb el propòsit de visitar ma mare, a qui veia ben poc des que vivia a València, me'n vaig anar al poble un cap de setmana. Cedint al vell costum, vaig recalar a la zona dels pubs de la platja de Gandia, per tal de retrobar-me amb les amistats. Potser m'hauria valgut més quedar-me a casa.

Vaig anar amb Pere Climent, un amic del poble, i en el seu cotxe, un monovolum que acabava de comprar-se i del qual se sentia molt orgullós, talment com si fóra ell qui l'haguera dissenyat. Els errors s'encadenen de vegades. Deixar el meu cotxe a casa i anar-me'n amb el de Pere va ser el principi d'una sèrie que em va tocar viure aquella nit.

A penes entrar al pub vingué a saludar-nos un conegut, el Sanguango, i de seguida ens va parlar de la festa que celebraven a Gandia els amics d'uns amics seus, i ens proposà que l'hi acompanyàrem. Que vinga, que estaria bé, que hi anàrem amb tota confiança, que de segur que allà trobaríem molts col·leguetes i que ell tenia llibertat per a convidar a qui volguera. I Pere Climent i jo acceptàrem.

La festa tenia lloc al terrat d'un edifici, situat al final del passeig de les Germanies. Aparcàrem a prop d'un *drugstore* i, obviant les recomanacions del Sanguango, que assegurava que no era menester portar-hi res, vaig entrar a comprar una ampolla de vi, ja que no sóc persona que es presenta a les festes amb les mans buides. Però a penes arribar, em vaig adonar de com era d'encertada la recomanació del Sanguango. Allà dalt hi havia més de seixanta persones i beguda a mansalva. Ningú no va

reparar en la nostra arribada, i encara menys en l'ampolleta de vi que jo duia a la mà, una gota d'aigua enmig de l'ocèa. Ni tan sols vaig poder conèixer en tota la nit la identitat dels generosos amfitrions ni el motiu pel qual se celebrava aquell sarau.

La música sonava a tot volum i jo em preguntava com es podia permetre un escàndol d'aquelles dimensions en una via tan cèntrica de la ciutat. M'ho vaig demanar moltes vegades al llarg d'aquella nit, i una de tantes ho vaig comentar al Sanguango, que va assegurar-me que en aquella època del ple de l'estiu i un dissabte a la nit, Gandia estava pràcticament deserta, que tothom era a la platja, que no passava res. Res de res, va matisar, i féu un gest resolut amb les mans. I a penes acabar de fer-lo, una parella de la policia municipal va irrompre en la festa.

Eren les quatre del matí i jo estava recolzat, precisament, sobre la porta metàl·lica del terrat i vaig sofrir la brusca empentada de l'autoritat al ple de l'esquena. Em vaig apartar per a facilitar l'entrada, parsimoniosa, als nous visitants. S'encararen a mi, que em tenien a mà, i em demanaren si era jo el responsable d'aquella festeta. Vaig dir que no, que no, fent un pas enrere, que ni tan sols sabia qui ho era. Em van mirar escèptics i fent una llambregada pertot arreu, insistiren a voler saber qui era l'organitzador d'aquell sarau. Un dels agents s'havia tret la porra del cint i es colpejava, suggeridorament, el palmell de la mà. Algú dels presents va dir que l'amo no hi era, que havia baixat per alguna cosa. Llavors l'altre agent s'acostà a l'aparell de música i el va desconnectar d'una arpada. El silenci que hi seguí va fer que les mirades dels presents convergiren en aquella direcció, en advertir la presència de l'autoritat. El policia que brandava la porra ens demanà, a

mi i a tres xicots més, que ens identificàrem. Ho férem sense dilació i l'agent va prendre nota en una llibreteta, anunciant-nos que, a partir d'aquell moment, nosaltres quatre seríem els responsables de tot el que passara allí, i ens van ordenar posar fi immediatament a la revetla. I, per si no ho havíem entés bé, advertiren que si es veien obligats a tornar-hi, les coses rodarien d'una altra manera. No ho explicaren, però el to emprat ens féu entendre com seria aquella altra manera en què podrien rodar les coses. Feren una llambregada més de punta a punta del terrat i se n'isqueren amb la mateixa parsimònia amb què hi havien entrat.

Trencat l'encís, silenciada la música i amb l'impacte de la visita surant a l'ambient, la festa començà a candir-se i la gent a escurar les copes, a ofegar les burilles dels porros en els pots de cervesa buits, a acomiadar-se, a quedar als pubs de la platja per acabar de consumir la nit i a desfilars sense pressa ni pausa. Vint minuts després a penes en quedaven uns pocs allà dalt. Jo n'era un.

Depenia del cotxe de Pere, a qui al llarg de la nit havia observat sovintejar més del compte el bufet de les begudes. Feia una estona que estava embolicat en una discussió amb un tipus de cabells curts tintats de ros i pírcings pertot arreu, que jo no coneixia de res. Vaig intentar esbrinar el motiu del debat, però la col·locada dels dos conferia tal grau d'incoherència als arguments, que prompte vaig desistir-hi. Amb un sospir de resignació, vaig anar a buscar el Sanguango per veure si podia portar-me a casa, al capdavant era ell qui ens havia enrolat en aquella aventura. Però el Sanguango havia marxat.

Fou aleshores que se m'acostà un vell conegut, Ferran Garcia, amb qui feia temps que no coincidí. Estava en

companyia d'una xica. Ens saludàrem contents de tornar a veure'ns, ens abraçàrem efusivament i, tot seguit, Ferran em presentà la xica que l'acompanyava. És la meua cosina Coco, digué. Ja ens coneixem, féu ella, no te'n recordes? No, no me'n recordava. Em va explicar que vivia a València i que també practicava l'atletisme, que havíem coincidit moltes vegades a la pista del campus universitari i a la del riu, que teníem amics comuns. Llavors vaig creure identificar-la en la figura d'una adolescent amb els cabells arreplegats al tos en una trena que, de vegades, s'unia al grup. També vaig recordar que farfallejava en parlar a causa d'un corrector dental. I a mi, els correctors dentals em feien fàstic.

Era normal que no l'haguera reconeguda, estava molt canviada, la tal Coco o com fóra que li digueren. En realitat, semblava una altra persona. Anava maquillada i duia els cabells curts amb flocs lluminosos que li donaven més aspecte d'adulta. Vestia un conjunt de faldilla curta i suèter minso amb un dibuix de pedreria, que se li cenyia al cos com si se li haguera encongit en rentar-lo. I no portava el corrector dental.

Al terrat, no hi quedàvem més de vuit o deu persones i la música no havia tornat a sonar des que ens havia visitat la policia. Vaig observar que l'entestada discussió del Pere amb el ros tintat continuava. I encara més, que pujava perillosament de to. Entre Ferran, dos xicotets més i jo, els convencérem que era millor seguir la disputa al carrer. Els vam espentar cap a l'ascensor i baixàrem amb ells.

Però el canvi d'escenari no va apaivagar els ànims de cap dels dos que, en un moment determinat, arribaren a les mans. Estàvem enmig del carrer i vaig buscar ajuda amb la mirada, però tots havien desaparegut misteriosament. Tret de Coco,

que contemplava l'escena un poc retirada i amb un somriure irònic als llavis. A risc de guanyar-me alguna nyespla vaig intentar separar-los, just en el moment que un cotxe patrulla de la policia municipal es detenia al nostre costat. Baixaren dos agents, un per cada porta, i es dirigiren a mi, i aleshores els vaig reconèixer. Eren els mateixos que una hora abans havien malmés la festa del terrat. El més pinxo em preguntà, sense més, si m'agradaria dormir aquella nit al dipòsit municipal. Vaig estar a punt de contestar-li una inconveniència, però em vaig contenir i vaig dir que no, que sols havia intentat separar-los i que m'estimava més dormir a casa. I girant la gropa me'n vaig anar, renunciant definitivament a l'ajuda de Pere per a tornar al poble.

Coco va pegar darrere de mi i es va oferir a portar-m'hi. Ja anava a acceptar la seua proposta quan vaig saber que ella tampoc no en tenia, de cotxe, que havia de telefonar a sa mare per tal que vinguera a buscar-nos. No passa res, m'explicà en veure la meua reacció, ella està també en una festa a la platja d'Oliva, i he quedat d'avisar-la quan volguera tornar a casa. Ho deia amb el mòbil a la mà, a punt de seleccionar el número. Vaig declinar, potser de manera no massa cortesa. Ho vaig pensar mentre m'allunyava i, aleshores, em vaig girar penedit. Ella em seguia amb la mirada, que em va semblar decebuda, i vaig dedicar-li un somriure i un gest de comiat.

Feia una calma xitxa aquella matinada de final d'agost. Fart i mort de son, vaig travessar els carrers solitaris d'aquella zona d'eixample de Gandia, vorejant Beniopa, fins que vaig eixir a la ronda comarcal i, jugant-me la pell, em vaig situar en direcció a València, disposat a fer servir el gest universal del dit per tal d'arribar a casa.

El primer cotxe que va passar es va detenir amb una frenada seca i sorollosa. Quina sort!, vaig dir-me, i la resta esdevingué amb molta rapidesa: la porta que s'obria, els senyals dels ocupants perquè hi pujara, el so de la música ensordidora. Encara tenia mig cos fora i ja me n'havia penedit a causa de la bafarada d'alcohol que em bufetejà el rostre. Amb una tremenda accelerada, el cotxe va arrancar abans d'haver pogut tancar la porta. Ningú no m'havia preguntat on anava. Estava clar que havia tornat a espifiar-la. Vaig a Xeresa!, vaig cridar per damunt el volum de la música, en el moment d'arribar a la desviació de la platja de Gandia. Com si no m'haguera sentit, el conductor s'hi introduí i abandonà la nacional 332, que era per on jo volia seguir. Merda! merda!, vaig cridar, saltant del seient, que vaig a Xeresa! La revolta tancada, que coneixia tan bé, em va semblar més caragolada que mai i vaig estar segur que el cotxe anava a saltar, com una daina, per damunt el marge protector. Vaig tancar els ulls amb la seguretats que aquell seria l'últim acte conscient i voluntari de la meua vida.

En tornar a obrir-los, però, ja creuàvem el pont i enfilàvem la recta d'accés a la platja, vorejant la séquia del Rei, deixant de banda el missatge implícit en els flaixos de color groc dels semàfors. A punt d'arribar a la rotonda de la Universitat, un esclat de llampecs m'alertà que la policia ens seguia ben de prop. Vaig cridar que parara, que parara, que volia baixar allí mateix. I, per a la meua sorpresa, el conductor s'arrimà al marge de l'entrada de la gasolinera i frenà en sec.

—No volies anar a Xeresa? Per ací també s'hi va —cridà.

—He canviat de parer.

Vaig obrir la portella i vaig traure una cama, però en alçar el cap ja tenia davant el rostre agre d'un policia. No era la

Guàrdia Civil de Trànsit, com havia pensat, sinó un policia municipal. Millor dit, era el policia municipal, un dels dos que semblaven obstinats a perseguir-me tota la nit. Darrere venia l'altre. Vaig pensar si aquells dos individus d'uniforme devien tenir el do de la ubiqüitat.

–La nit ens té predestinats –digué filosòfic i sarcàstic el primer–. M'admira la teua omnipresència.

Era el que jo pensava d'ells, però no ho vaig dir. Sols volia desaparèixer. Al capdavall, jo no conduïa i no havia de donar-los cap descàrrec. La música s'havia interromput de sobte i els altres ocupants del cotxe restaven també en silenci.

–Adéu i gràcies –els vaig dir a través de la finestreta, disposant-me a marxar.

–Un moment –era el poli, el més pinxo–. Identificat'.

–Una altra vegada? Ja ho he fet abans, en el terrat, que no ho recordes? Les meues dades continuen sent les mateixes. Les teniu a la llibreta.

–Molt bé, molt bé –féu l'altre. I jo no sabia l'abast d'aquella exclamació repetida.

–Puc anar-me'n? Tinc molta pressa.

–Vaja!, té pressa. I on vols anar, *salao*?

Em vaig empassar la resposta que ja pugnava per eixir-me de la boca i vaig dir simplement que a casa, que ma mare m'hi esperava. I en aquells moments el cotxe va arrancar i els policies, en un acte reflex –molt professional, cal dir-ho tot–, s'enganxaren l'un de la finestreta i l'altre del parafang, impedingint l'intent d'eixida. Allò va fer que la parella concentrara tota l'atenció en els ocupants del cotxe i s'oblidaren de mi, que vaig aprofitar l'oportunitat per a esfumar-me.

Eren més de les cinc de la matinada. La carretera encara estava molt concorreguda per la proximitat de la zona dels pubs. A peu i resignat vaig mamprendre la mitja dotzena de quilòmetres que em separaven del meu poble. Però encara no havia caminat cinc-cents metres quan un Mercedes esport blanc, descapotable, es va detenir al meu costat. De l'interior, una veu de dona va cridar el meu nom i vaig reconèixer en la foscor el rostre somrient de Coco. La xica que anava al volant també em va somriure. I em vaig quedar uns segons enlluernat per la seua bellesa. Coco va obrir la portella i s'inclinà cap avant, convidant-me a passar darrere. Vaig obeir amb total mansuetud.

Segurament, l'excitació produïda pels esdeveniments de la nit m'havia tornat de sobte molt loquaç perquè vaig passar el curt trajecte explicant-los el rosari d'afers que acabava de viure, sense que les dones gosaren interrompre'm. Deu minuts després em trobava sa i estalvi a la porta de ma casa. Vaig sospirar mentre Coco obria la portella i saltava presta a l'exterior per facilitar-me'n l'eixida.

—Gràcies —vaig dir respirant fondo. Em vaig inclinar per a mirar la bonica conductora, que encara m'ho va semblar més que abans—. No sé com et diuen...

—És ma mare —féu Coco, entrant de nou al cotxe.

—Joana —digué l'al·ludida, inclinant-se sobre el volant per a mirar-me.

—Ta mare! —vaig exclamar estúpida, encisat per la seua mirada lluent—, no m'ho haves dit.

—No m'has deixat.

Era ben cert. Vaig murmurar una excusa i els vaig indicar el millor camí de tornada.

–Pegueu la volta ací mateix i torneu per on hem vingut.

Tanmateix, no em resignava a deixar-les marxar així, amb tanta facilitat. Mentre Joana feia la maniobra, vaig observar que la roda posterior dreta del cotxe estava perillosament baixa. Un moment!, vaig cridar, i ella va frenar i em va mirar interrogant. La roda!, vaig fer, assenyalant-la.

I aquell va ser el principi de la meua relació amb Coco i amb sa mare, que esdevindria tan turmentosa. I així vaig acabar la nit d'aquell dissabte atziac: canviant la roda del Mercedes descapotable de la bella i inquietant Joana.